

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **M. M.**, se sídlem B. 16, M., S. r. N., insolvenčního správce dlužníka VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo (dále jen „dlužník“), zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8 - Karlín, proti žalovanému **Celnímu úřadu pro Královéhradecký kraj**, se sídlem v Hradci Králové, Bohuslava Martinů 1672/8a, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 10. 2014, č.j. 61158/2014-550000-3, ze dne 30. 10. 2014, č.j. 56819-2/2014-550000-11, ze dne 3. 11. 2014, č.j. 56819-3/2014-550000-11, ze dne 3. 11. 2014, č.j. 56819-4/2014-550000-11, ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-3/2014-550000-11, ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-4/2014-550000-11, ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-5/2014-550000-11, ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-6/2014-550000-11, ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-7/2014-550000-11, ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-8/2014-550000-11, ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-9/2014-550000-11, ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-10/2014-550000-11, ze dne 10. 11. 2014, č.j. 58072-2/2014-550000-11, ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-11/2014-550000-11, ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-12/2014-550000-11, ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-13/2014-550000-11, ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-14/2014-550000-11, ze dne 10. 11. 2014, č.j. 58072-15/2014-550000-11, ze dne 10. 11. 2014, č.j. 58072-16/2014-550000-11, ze dne 10. 11. 2014, č.j. 58072-17/2014-550000-11, ze dne 10. 11. 2014, č.j. 58072-18/2014-550000-11,

ze dne 10. 11. 2014, č.j. 58072-19/2014-550000-11,
ze dne 10. 11. 2014, č.j. 58072-20/2014-550000-11,
ze dne 13. 11. 2014, č.j. 58072-21/2014-550000-11,
ze dne 18. 11. 2014, č.j. 59890-2/2014-550000-11, **t a k t o :**

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2014, č.j. 61158/2014-550000-3, a výzva žalovaného ze dne 29. 9. 2014, č.j. 58083/2014-550000-3 jsou n i c o t n é.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2014, č.j. 56819-2/2014-550000-11, a exekuční příkaz žalovaného ze dne 17. 9. 2014, č.j. 52779/2014-550000-42, jsou n i c o t n é.**
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2014, č.j. 56819-3/2014-550000-11, a rozhodnutí žalovaného o částečném zastavení exekučního řízení ze dne 24. 9. 2014, č.j. 54091/2014-550000-42, jsou n i c o t n á.**
- IV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2014, č.j. 56819-4/2014-550000-11, a vyrozumění žalovaného o právní moci exekučního příkazu č. 1405701625 ze dne 24. 9. 2014, č.j. 54091/2014-550000-42, jsou n i c o t n á.**
- V. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-3/2014-550000-11, a rozhodnutí žalovaného o částečném zastavení exekučního řízení ze dne 19. 9. 2014, č.j. 53386/2014-550000-42, jsou n i c o t n á.**
- VI. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-4/2014-550000-11, a exekuční příkaz žalovaného ze dne 29. 9. 2014, č.j. 55052/2014-550000-42, jsou n i c o t n é.**
- VII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-5/2014-550000-11, a exekuční příkaz žalovaného ze dne 29. 9. 2014, č.j. 55053/2014-550000-42, jsou n i c o t n é.**
- VIII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-6/2014-550000-11, a exekuční příkaz žalovaného ze dne 29. 9. 2014, č.j. 55054/2014-550000-42, jsou n i c o t n é.**
- IX. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-7/2014-550000-11, a rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2014, č.j. 55052-2/2014-550000-42, o částečném zastavení exekučního řízení, jsou n i c o t n á.**
- X. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-8/2014-550000-11, a rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2014, č.j. 55053-2/2014-550000-42, o částečném zastavení exekučního řízení, jsou n i c o t n á.**

- XI. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-9/2014-550000-11, a rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2014, č.j. 55054-2/2014-550000-42, o částečném zastavení exekučního řízení, jsou **n i c o t n á**.
- XII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-10/2014-550000-11, a rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2014, č.j. 56288-2/2014-550000-42, o částečném zastavení exekučního řízení, jsou **n i c o t n á**.
- XIII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2014, č.j. 58072-2/2014-550000-11, a exekuční příkaz ze dne 19. 9. 2014, č.j. 53416/2014-550000-42, jsou **n i c o t n é**.
- XIV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-11/2014-550000-11, a exekuční příkaz žalovaného ze dne 6. 10. 2014, č.j. 56418/2014-550000-42, jsou **n i c o t n é**.
- XV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-12/2014-550000-11, a exekuční příkaz žalovaného ze dne 6. 10. 2014, č.j. 56421/2014-550000-42, jsou **n i c o t n é**.
- XVI. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-13/2014-550000-11, a exekuční příkaz žalovaného ze dne 6. 10. 2014, č.j. 56425/2014-550000-42, jsou **n i c o t n é**.
- XVII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. 58072-14/2014-550000-11, a exekuční příkaz ze dne 6. 10. 2014, č.j. 56427/2014-550000-42, jsou **n i c o t n é**.
- XVIII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2014, č.j. 58072-15/2014-550000-11, a exekuční příkaz ze dne 7. 10. 2014, č.j. 56639/2014-550000-42, jsou **n i c o t n é**.
- XIX. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2014, č.j. 58072-16/2014-550000-11, a exekuční příkaz ze dne 7. 10. 2014, č.j. 56652/2014-550000-42, jsou **n i c o t n é**.
- XX. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2014, č.j. 58072-17/2014-550000-11, a exekuční příkaz žalovaného ze dne 7. 10. 2014, č.j. 56682/2014-550000-42, jsou **n i c o t n é**.
- XXI. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2014, č.j. 58072-18/2014-550000-11, a exekuční příkaz žalovaného ze dne 7. 10. 2014, č.j. 56713/2014-550000-42, jsou **n i c o t n é**.

- XXII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2014, č.j. 58072-19/2014-550000-11, a exekuční příkaz žalovaného ze dne 7. 10. 2014, č.j. 56717/2014-550000-42, jsou n i c o t n é.**
- XXIII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2014, č.j. 58072-20/2014-550000-11, a výzva žalovaného ze dne 2. 10. 2014, č.j. 55955/2014-550000-42, jsou n i c o t n é.**
- XXIV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2014, č.j. 58072-21/2014-550000-11, a protokol o soupisu movitých věcí sepsaný žalovaným dne 19. 9. 2014, č.j. 53416/2014-550000-42, jsou n i c o t n é.**
- XXV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2014, č.j. 59890-2/2014-550000-11, a exekuční příkaz žalovaného ze dne 7. 10. 2014, č.j. 56689/2014-550000-42, jsou n i c o t n é.**
- XXVI. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 85.200 Kč do rukou jeho zástupce do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

V úvodu krajský soud uvádí, že k datu 1. 2. 2015 bylo zahájeno insolvenčního řízení ohledně majetku dlužníka a insolvenčním správcem byl ustanoven žalobce. Stalo se tak na základě usnesení Okresního soudu ve Weilheimu, Spolková republika Německo (sp. zn. IN 415/14). V souladu s ust. § 426 zákona č. 180/2006 Sb., insolvenčního zákona, ve znění pozdějších předpisů, dále jen („insolvenční zákon“) spadá jak předběžné insolvenční řízení, tak nyní zahájené hlavní insolvenční řízení proti dlužníkovi pod režim Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. 5. 2000 o úpadkovém řízení. Oprávnění insolvenčního správce jednat za dlužníka pak vyplývá z ust. § 80 německého insolvenčního řádu ze dne 5. 10. 1994, dle něhož zahájením insolvenčního řízení přechází právo dlužníka spravovat majetek patřící do insolvenční podstaty a právo s ním disponovat na insolvenčního správce. Ve smyslu uvedeného tedy bude soud nadále jednat s žalobcem.

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaných rozhodnutí, jimiž žalovaný zamítl námitky dlužníka proti výzvám, exekučním příkazům, vyrozuměním o právní moci, rozhodnutím o částečném zastavení exekuce a protokolu o soupisu movitých věcí.

V žalobě uvedl, že jako příjemce napadeného rozhodnutí označil žalovaný dlužníka jako organizační složku (nyní odštěpný závod). Odštěpný závod je v rozhodnutích označován jako právnická osoba. Z obsahu žalovaného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního, je nepochybné, že jsou určeny a výslovně se týkají odštěpného závodu dlužníka. Žalovaný tak dle názoru žalobce setrval na tom, že odštěpný závod má právní subjektivitu z hlediska hmotného i procesního práva.

Žalobce zdůraznil, že odštěpný závod nemá právní subjektivitu. To znamená, že nemůže být nositelem práv a povinností, nemůže mu například náležet vlastnické právo a nemůže být účastníkem řízení pro nedostatek procesní subjektivity. Odštěpný závod zahraniční právnické osoby totiž nemá způsobilost k právním úkonům. Žalobce připomenul, že tyto závěry vyplývají i s konstantní judikatury Nejvyššího soudu i odborné literatury. Připomenul rovněž, že tyto právní závěry platí i pro aktuální právní úpravu, tedy nový občanský zákoník – zákon č. 89/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Uvedl, že veřejná evidence (veřejné rejstříky), pokud obsahují údaje o odštěpném závodu (organizační složce), ještě neznamenal, že daný subjekt disponuje způsobilostí v právním slova smyslu. V této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu uvedenou v jeho rozsudku ze dne 29. 7. 2003, č.j. 32 Odo 945/2002-82, z níž jednoznačně plyne, že skutečnost, že organizační složka zahraniční právnické osoby umístěná na území České republiky je zapsána do obchodního rejstříku, neznamenal, že tato organizační složka je nositelem právní subjektivity a způsobilým účastníkem řízení. Jakýkoliv správní akt vydaný ve vztahu k odštěpnému závodu je neexistující, nulitní. K této nulitě musí správní orgán i soud přihlídnout z úřední povinnosti. Dále žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne jednoznačný závěr o tom, že je nepřípustné, aby účastníkem správního řízení byl někdo, kdo nemá právní subjektivitu (rozsudek ze dne 5. 3. 2014, č.j. 3 As 25/2013-46). Pokud žalovaný k námitce týkající se této judikatury tvrdí, že tento rozsudek se týká případu, kdy příjemcem individuálního správního aktu byla právnická osoba, která již neexistovala, pak v případě dlužníka, se jedná o subjekt, který z hlediska právní subjektivity také neexistuje. Žalobce připomenul, a že na tomto principu nic nezměnila ani nová právní úprava. Konstatoval, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu i žalovaného postihuje někoho, kdo nemá právní subjektivitu.

Žalobce uvedl, že se z jeho strany nejedná o účelovou argumentaci, jak tvrdí žalovaný. Tuto skutečnost zjistil právní zástupce dlužníka v souvislosti s řešením jiné právní otázky, a proto si od žalobce vyžádal veškeré registrace vydané finančními a celními orgány. Přitom zjistil, že všechny tyto registrace a povolení provedly příslušné státní orgány chybně a přitom samy neučinily nic, aby takový stav napravily. Takovéto pochybení nemůže jít k tíži žalobce, který jedná s důvěrou v akty orgánů veřejné moci. Žalobce nepopírá, že odštěpný závod má usnadnit komunikaci se správcem daně a správními orgány státu, kde se tento závod nachází. Nicméně z této komunikace musí být naprosto jasné, s kým orgány státu komunikují a tudíž komu z nich vznikají práva a povinnosti. V daném případě správce daně a správní orgán v jedné osobě komunikoval výhradně s odštěpným závodem. Žádná jednání ani s vedoucím odštěpného závodu správní orgán vést neměl, neboť k tomu správce daně v tomto případě nebyl oprávněn a vedoucí odštěpného závodu zmocnění pro zastupování žalobce neměl. Žalobce v této souvislosti připomenul i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č.j. 1 Afs 32/2010-86.

Dále žalobce namítal, že z rozhodnutí správce daně není zřejmé, zda je vydala a podepsala osoba oprávněná. Současně žalobce upozornil, že k elektronické verzi rozhodnutí není ani připojen uznávaný elektronický podpis, jak to stanoví § 102 písm. g) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Žalobce poznamenal, že jméno a příjmení oprávněné úřední osoby jsou součástí uznávaného elektronického podpisu, což vyplývá i z ust. § 11 odst. 3 písm. a) zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o elektronickém podpisu“). K tomu žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku č.j. 9 As 34/2014-76.

Dále dlužník namítal, že žalovaná rozhodnutí, jakož i všechny jim předcházející námitkované úkony byly učiněny celním úřadem, který k tomu nebyl oprávněn. Dlužník dále konstatoval, že s ohledem na absenci právní subjektivity odštěpného závodu měl být jako místně příslušný celní úřad určen Celní úřad pro hlavní město Prahu. Krom nicotnosti tak považoval všechna rozhodnutí, jakož i všechny úkony v rámci daňové exekuce za nezákonná, neboť je učinil úřad, který k tomu nebyl místně příslušný.

V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný uvedl, že dlužník je odštěpným závodem zahraniční právnické osoby zapsaným do obchodního rejstříku dne 8. 10. 2003 s předmětem podnikání výroba a zpracování paliv maziv, provozování čerpacích stanic s palivy a mazivy, nákup, prodej a skladování paliv a maziv, včetně jejich dovozu s výjimkou výhradního nákupu, prodeje a skladování paliv a maziv ve spotřebitelském balení do 50 kilogramu na 1 kus balení – velkoobchod, výroba nebezpečných chemických látek a nebezpečných chemických přípravků. Zřizovatelem je zahraniční právnická osoba VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, Krailling. Dlužník je od 26. 7. 2004 registrován jako plátce spotřebních daní. Je držitelem tří povolení k provozování daňového skladu podle § 20 zákona o spotřebních daních a ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl registrován jako distributor pohonných hmot podle zákona o pohonných hmotách. Ke dni 1. 7. 2014 byla na základě rozhodnutí ze dne 12. 5. 2014 delegována místní příslušnost správce daně dlužníka z dosavadního Celního úřadu pro Středočeský kraj na Celní úřad pro Královéhradecký kraj.

Argumentaci dlužníka označil žalovaný za účelovou. Z jeho postupu při řízeních o registraci plátce spotřební daně, řízeních o vydání povolení k provozování daňového skladu a podávání daňových přiznání za jednotlivá zdaňovací období považoval za zřejmé, že sám žalobce vůči správci spotřební daně nijak nezpochybňoval své postavení organizační složky zahraniční právnické osoby. Žalovaný tak setrval na názoru, že dlužník je jednoznačně identifikován. Pokud by správce daně připustil teoretickou úvahu, že odštěpný závod nemůže provádět úkony a nemůže být ani jejich adresátem, pak by musely být neplatné jak veškeré úkony celních úřadů jako správce spotřební daně vůči dlužníkovi, tak úkony dlužníka vůči správci daně za celou dobu trvání existence organizační složky. Pak by tedy po teoretické rovině dlužník provozoval daňový sklad neoprávněně a daňová povinnost by mu vznikla v jiných okamžicích, než při vyskladnění. S tím by pak souviselo i případné opakované neplnění daňové povinnosti v minulosti. Žalovaný považoval za zřejmé, že dlužník nepochyboval o tom, že plátcem spotřební daně je on jako organizační složka zahraniční právnické osoby a nikoliv sama zahraniční právnická osoba.

K námitce dlužníka, že správci daně nic nebránilo, aby postupoval s plným šetřením práv dlužníka, a z úřední povinnosti například přikročil k posečkání daně nebo rozložil daň do splátek, žalovaný uvedl, že předchozí plnění daňových povinností nijak nezpochybnil. Správce daně z moci úřední může povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky, a to za podmínek

stanovených v ust. § 156 odst. 1 daňového řádu. Ani jedna z těchto podmínek nebyla správci daně prokázána či doložena. Navíc by bylo povolení posečkání v rozporu s cílem správy daní, neboť by nebylo zaručeno vybrání daně a dlužník zcela jistě tyto záruky neskýtal.

K další odvolací námitce, dle níž dlužník spatřoval v jednotlivých krocích správce daně pouze nástroj k ukončení jeho podnikatelské činnosti, žalovaný uvedl, že před vydáním předmětného rozhodnutí byla s dlužníkem opakovaně vedena intenzivní jednání se smyslem dát mu prostor k úhradě nedoplatku. Správce daně rozhodně neměl za cíl ukončit podnikatelskou činnost dlužníka, a prokazatelně činil kroky, aby mu poskytl prostor pro řádnou úhradu nedoplatku.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že dle ust. § 22 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů v (dále je „obchodní zákoník“) právní způsobilost, kterou má jiná než fyzická zahraniční osoba podle právního řádu, podle něhož byla založena, má rovněž v oblasti českého právního řádu. Právním řádem, podle něhož byla tato osoba založena, se řídí její vnitřní právní poměry a ručení členů nebo společníků za jejich závazky. Z uvedeného žalovaný dovodil, že právní způsobilost si zahraniční osoba podrží v případě, že by jí český právní řád jinak způsobilost nepřiznával. Dále žalovaný uvedl, že dlužník byl založen a v oblasti právní způsobilosti se řídí právním řádem Spolkové republiky Německo. S ohledem na skutečnost, že dlužník, respektive jeho organizační složka, vystupoval po celou svoji podnikatelskou historii samostatně pouze jako organizační složka vůči subjektům jak veřejného tak soukromého práva, vycházel žalovaný ze skutečnosti, že dlužník touto subjektivitou disponuje. Navíc dlužník jako účastníka řízení označil organizační složku. Žalovaný rovněž vzpomenu, že i Městský soud v Praze přiznal této organizační složce procesní způsobilost. Měl tak za to, že veškeré úkony, které byly činy dlužníkem, nezavdávají pochybnosti o jeho právní subjektivitě. Upozornil, že za situace, kdy by veškerá rozhodnutí byla prohlášena za nicotná a taktéž by byly nicotné veškeré procesní úkony, které učinil dlužník vůči žalovanému, dostal by se dlužník do situace, kdy by pod celou dobu vykonával uvedenou činnost neoprávněně se všemi případnými právními důsledky. Za této situace je nutno hodnotit i dobrou víru ve správnost správních rozhodnutí vydávaných žalovaným. Rozhodnutí vydaná do poloviny roku 2014 dlužník nikdy nezpochybnil. Podle těchto rozhodnutí mohl v dané oblasti i řádně podnikat. Žalovaný tak měl za to, že je nutno chránit i dobrou víru a právní jistotou dlužníka v tato vydaná rozhodnutí a předejít tak situaci, kdy zrušením těchto rozhodnutí by se dostal dlužník do procesně horšího postavení.

V replice k písemnému vyjádření dlužník uvedl, že to byly celní orgány, které vydaly veškerá potřebná povolení registrace přímo na odštěpný závod, respektive organizační složku. Ten pak jednal s důvěrou ve správnost těchto aktů orgánů veřejné moci. Nelze mu tedy přičítat k tíži, že tyto akty jsou od počátku nicotné. Dále dlužník upozornil, že pokud žalovaný upozorňuje na případné nepříznivé právní následky pro žalobce, pakliže se soud ztotožní s touto žalobní námitkou, potom i stejné nepříznivé následky vzniknou pro orgány veřejné moci, neboť ty svým jednáním zavinily, že byly vydány tyto nicotné akty. Argumentace dlužníka není účelová, jak se snaží tvrdit žalovaný. Dlužník od okamžiku, kdy se dostal do těchto sporů s celními a finančními orgány, netušil, že v případě spotřební daně a jeho činnosti s tím související postavení odštěpného závodu jiné. Tuto skutečnost zjistil

jeho současný zástupce až na podzim roku 2014, když si vyžádal potřebné podklady. Stalo se tak náhodou při řešení úplně jiné věci. Předchozí zástupce, který zastupoval dlužníka od prvopočátku, jej na tuto skutečnost nikdy neupozornil. Navíc dlužník zopakoval, že orgány státu musí znát právo, kterým se řídí a které upravuje jejich činnost. Proto také zákon počítal s výzvami k odstranění vad podání. V souvislosti s absencí právní subjektivity odštěpného závodu celní orgány nikdy takovou výzvu nevydaly.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle stí třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 76 odst. 2 dané právní úpravy, když zjistil, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost.

Z průběhu daňového řízení krajský soud zjistil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí označil jako příjemce tohoto rozhodnutí organizační složku (nyní odštěpný závod). Stejně označení pak i použil v záhlaví napadeného rozhodnutí. Z daného rozhodnutí je rovněž zřejmé, že žalovaný považoval uvedený odštěpný závod za subjekt s právní subjektivitou, a to z hlediska hmotného i procesního práva. Je rovněž nepochybné, že VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka je odštěpným závodem dlužníka (do 31. 12. 2013 právně označovaná jako organizační složka), jehož prostřednictvím podniká na území České republiky od okamžiku, kdy došlo k jeho zápisu do obchodního rejstříku (tedy k datu 8. 10. 2003).

Dlužník podanou žalobou vyslovil jednoznačné přesvědčení, že odštěpný závod (dříve organizační složka) nemá právní subjektivitu, takže nemůže být nositelem práv a povinností, nemůže jí náležet, například vlastnické právo a nemůže být účastníkem řízení. Měl rovněž za to, že odštěpný závod zahraniční právnické osoby nemá způsobilost k právním úkonům (dnes právně označených jako právní jednání). Žalovaný na rozdíl od dlužníka zastává zásadně opačné stanovisko, když po celé správní řízení vychází ze skutečnosti, že dlužník právní subjektivitou disponuje, a jeho argumentaci proto označil za účelovou.

Při posuzování této zásadní žalobní námitky vycházel krajský soud ze závazné soudní judikatury. Jedná se o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2003, sp. zn. 32 Odo 945/2002, z něhož vyplývá, že „podnikání zahraničních osob upravuje ust. § 21 obchodního zákoníku. Zahraniční osoby mohou podnikat na území České republiky za stejných podmínek a ve stejném rozsahu jako české osoby, pokud ze zákona nevyplývá něco jiného.....Podnikáním zahraniční osoby na území České republiky se rozumí pro účely tohoto zákona podnikání této osoby, má-li podnik nebo jinou organizační složku umístěnou na území České republiky. Oprávnění zahraniční osoby podnikat na území České republiky vzniká ke dni zápisu této osoby, popřípadě organizační složky jejího podniku, v rozsahu předmětu podnikání zapsaném do Obchodního rejstříku. Návrh na zápis podává zahraniční osoba. Skutečnost, že organizační složka zahraniční právnické osoby umístěná na území České republiky je zapsána do obchodního rejstříku pak neznámá, že tato organizační složka je nositelem právní subjektivity a způsobilým účastníkem řízení..... Jestliže v rozporu s výše uvedeným soud prvního stupně za účastníka řízení na straně žalované považoval organizační složku právnické osoby (byť zapsanou do obchodního rejstříku), s touto organizační složkou jedná a ve vztahu k

ní rozhodl, přičemž toto jeho pochybení nebylo odstraněno ani v odvolacím řízení,... dovolací soud uzavírá, že řízení před soudy obou stupňů trpí vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Obdobné stanovisko zaujal Nejvyšší soud je ve svém rozsudku ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 32 Cdo 895/2011, , v němž konstatoval, že „podle ustáleného výkladu podávaného soudní praxí platí, že skutečnost, že organizační složka zahraniční právnické osoby umístěná na území České republiky je zapsána do obchodního rejstříku, neznamená, že tato organizační složka nositelem právní subjektivity a způsobilým účastníkem řízení. Způsobilost být účastníkem řízení má pouze zahraniční osoba“. Stejný názor zaujal Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 7. 4. 2011, sp. zn. 21 Cdo 1027/2010, který se dotýkal otázky pracovněprávního poměru, kde žalovanou stranou byl sám dlužník. V daném rozsudku Nejvyšší soud uvedl, že „... zápisem organizační složky zahraniční osoby nevzniká právnická osoba. Zahraniční osoby tímto zápisem vzniká pouze právo podnikat na území České republiky. Skutečnost, že organizační složka zahraniční osoby umístěná na území České republiky zapsána do Obchodního rejstříku proto neznamená, že tato organizační složka je nositelem právní subjektivity a způsobilým účastníkem řízení. Stejně tak nelze právní subjektivitu organizační složky zahraniční osoby v pracovněprávních vztazích dovozovat z toho, že prostřednictvím své organizační složky umístěné na území České republiky s ním zahraniční právnická osoba uzavřela pracovní smlouvu. Ve všech záležitostech týkajících se této organizační složky je totiž vždy nositelem práv a povinností zahraniční osoba, již je organizační složka součástí. Právní subjektivitu a tedy i způsobilost být účastníkem řízení má proto ve všech případech pouze zahraniční osoba a nikoliv její organizační složka.“

Krajský soud dále připomíná, že stejný názor na právní subjektivitu organizační složky vyslovil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č.j. 5 Afs 64/2012-79 a takový názor je i zastáván v odborných publikacích (viz. například komentář k Obchodnímu zákoníku, Wolters Kluwer ČR, a.s. 2009, str. 29 – „zápisem do Obchodního rejstříku nenabývá odštěpný závod právní subjektivitu. Dochází pouze ke konstituování samotné organizační složky podniku, nikoliv nového subjektu práva.“).

Z uvedených důvodů dospěl krajský soud ve smyslu ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. k závěru, že napadená rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí prvoinstanční trpí takovými vadami, které vyvolávají jejich nicotnost. Ve smyslu dané právní úpravy krajský soud nicotnost vyslovil.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za jedno rozhodnutí v celkové výši 75.000 Kč a odměna zástupce a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 3 úkony právní služby po 3.100 Kč, a to převzetí věci, sepsání doplnění žaloby a replika k vyjádření žalovaného (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu). Dále krajský soud přiznal

žalobci nárok na úhradu 3 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč. Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. října 2015

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová